

Nora Roberts

Hemel en aarde



*Voor al mijn zusters,
niet door het bloed aan mij verwant
maar door het hart.
Daar is magie te vinden.*

Snel als de schaduw, kort als de droom
Plots als de bliksem in de rumoerige nacht
Die in zijn woede de hemel en de aarde openbaart.
En eer de mens de kracht heeft om te roepen 'Wacht eens even!'
Is het al door de muil der duisternis verzwolgen:
Zo snel nu kan iets stralends in verwarring overgaan.

— WILLIAM SHAKESPEARE

Proloog

THREE SISTERS ISLAND

SEPTEMBER 1699

Ze riep de storm op.
De windvlagen, de bliksemschichten, de woeste zee, ze vormden tegelijk haar gevangenis en haar bescherming. Ze riep de krachten aan die in haar leefden en die daarbuiten waren. Het licht en het donker.

Slank en met haar gewaad als vleugels achter haar aan wapperend stond ze alleen op het door de wind gezeselde strand. Alleen, maar met haar woede en haar verdriet. En haar macht. Het was de macht die haar nu vulde, die in haar tekeering met wilde, bonzende halen als een minnaar die buiten zinnen was geraakt.

En dat was misschien ook wel zo.

Ze had haar echtgenoot en haar kinderen verlaten om naar deze plek te komen. Ze had hen onder een slaapbetovering gebracht waarin ze zich van niets bewust en veilig zouden zijn. Wanneer ze eenmaal had gedaan wat ze van plan was, kon ze nooit meer naar hen terug. Ze zou nooit meer hun zo geliefde gezichtjes in haar handen houden.

Haar echtgenoot zou om haar treuren, en haar kinderen zouden huielen. Maar ze kon niet terug, want ze kon en wilde niet van het door haar gekozen pad afwijken.

Er moest boete worden gedaan. En uiteindelijk zou recht worden gedaan, hoe hard het ook zou aankomen.

Ze stond met de armen wijd open in de storm die ze had opgeroepen. Haar haren vlogen vrij om haar heen als wilde, zwarte linten die als zweepslagen de nacht geselden.

‘Je moet dit niet doen.’

Een vrouw was naast haar komen staan en verspreidde een gloed in de

storm die net zo fel was als het vuur waarnaar ze was genoemd. Ze zag bleek en haar ogen waren zwart, wellicht van angst.

‘Het is al begonnen.’

‘Breng het nu tot staan, zuster, stop het voordat het te laat is. Je hebt het recht niet.’

‘Recht?’ Degene die Aarde werd genoemd, draaide zich met een ruk om. Haar ogen brandden. ‘Wie heeft dan het recht? Toen ze de onschuldigen in de stad Salem vermoordden, achtervolgden, opjoegen en ophingen, hebben we geen hand uitgestoken om het tot staan te brengen.’

‘Je stopt de ene vloed en je veroorzaakt een volgende. Dat weet je. We hebben deze plek zelf geschapen.’ Vuur strekte haar armen alsof ze het eiland wilde omvatten dat in de zee lag te schommelen. ‘Om veilig te zijn, om te overleven, om onze Leer.’

‘Veilig? Durf jij nu over veiligheid spreken, over overleven? Onze zuster is dood!’

‘En ik heb er net zoveel verdriet om als jij.’ Smekend kruiste ze haar handen tussen haar borsten. ‘Mijn hart weent net zoals het jouwe weent. Haar kinderen zijn nu onder onze hoede. Wil je hen tegelijk met de jouwe verlaten?’

De krankzinnigheid die in haar was geslopen, verscheurde haar hart zoals de wind haar haren deed verwaaien. Ze wist het en toch kon ze het niet tegenhouden. ‘Hij zal niet ongestraft blijven. Hij zal niet leven, nu zij niet meer leeft.’

‘Als je kwaad doet, zul je je geloften hebben verbroken. Je zult je macht misbruikt hebben, en wat je de nacht in stuurt, zal drievoudig naar je terugkomen.’

‘Het recht heeft zijn prijs.’

‘Dit niet. Dit nooit. Jouw echtgenoot zal zijn vrouw kwijtraken, jouw kinderen hun moeder. En ik nóg een geliefde zuster. Wat nog erger is, en veel erger dan dit: je zult het geloof verbreken in wat wij zijn. Ze zou dit niet hebben gewild. Dit zou nooit haar antwoord zijn geweest.’

‘Ze ging liever dood dan zichzelf te beschermen. Ze stierf om wat ze is, om wat wij zijn. Onze zuster gaf haar macht op voor wat zij liefde noemde. En dat werd haar dood.’

‘Dat was haar keus.’ Die nog lang nadat die woorden waren doorgeslikt, bitter in de keel bleven steken. ‘En toch heeft ze niemand kwaad gedaan. Wanneer je dit doet, wanneer je jouw gave op deze duistere manier gebruikt, zul je jezelf verdoemen. Je zult ons allemaal verdoemen.’

‘Ik kan hier niet blijven leven, me hier blijven verstoppen.’ Haar ogen

waren nu betraand en in het licht van de storm brandden ze rood als bloed. 'Ik kan niet meer terug. Mijn keus. Mijn lotsbestemming. Ik neem zijn leven voor het hare, en zal hem tot in eeuwigheid verdoemen.'

En terwijl ze om wraak riep en die als een hels brandende en dodelijke pijl uit een boog afschoot, offerde degene die als Aarde bekendstond, haar ziel.

1

THREE SISTERS ISLAND

JANUARI 2002

*H*et zand, berijpt door de vrieskou, knarste onder haar voeten toen ze langs de bochtige kustlijn rende. De aanstormende golven lieten schuimkragen als haveloze kanten kragen achter op het aangekoekte oppervlak. Boven haar hoofd krijsten de meeuwen ononderbroken.

In de tweede mijl van haar ochtendloop waren haar spieren opgewarmd en bewogen ze zich soepel als een stelletje goed geoliede tandwielen. Ze liep snel en gedisciplineerd, en haar adem kwam in witte pluimen uit haar mond. En stroomde scherp en hard als ijssplinters weer naar binnen.

Ze voelde zich fantastisch.

Op het winterse strand waren alleen haar voetstappen te zien, en op de weg terug over het mooie stukje strand zette ze haar eigen voetstappen over de oude.

Als ze had besloten om de drie mijlen in een rechte lijn af te leggen, zou ze op het breedste punt van de ene naar de andere kant van de Three Sisters zijn gelopen.

Die gedachte deed haar altijd plezier.

Het kleine brokje land voor de kust van Massachusetts, iedere heuvel, iedere straat, iedere klip en iedere inham, was van haar. Want deputy Ripley Todd voelde meer dan genegenheid voor Three Sisters, het dorp, de inwoners, en hun welzijn. Ze voelde zich ervoor verantwoordelijk.

Ze kon de rijzende zon in de ruiten van de etalages in de High Street zien blinken. Over een paar uur zouden de winkels opengaan en zouden er mensen over straat lopen, op weg naar hun werk.

In januari was er op het eiland niet veel te doen op het gebied van toe-

risme, maar er zouden toch een paar mensen vanaf het vasteland met de veerboot overkomen, wat in de winkels rondsnuffelen, naar de klippen rijden en verse vis aan de kade kopen. Maar voor het overgrote deel was het in de winter van de eilanders.

Ze hield het meest van de winter.

Aan het eind van het strand, waar het vlak onder het dorp tegen de strandmuur eindigde, draaide ze zich om en liep dwars over het strand. Vissersboten laveerden over een zee die de kleur van lichtblauw ijs had. Dat zou veranderen als het zonlicht sterker werd en de hemel dieper blauw werd. Het bleef haar onophoudelijk fascineren hoeveel kleuren het water kon aannemen.

Ze zag de boot van Carl Macey en een poppetje op de achtersteven dat zijn hand opstak. Onder het hardlopen groette ze terug. Omdat er het jaar rond maar drieduizend eilanders waren, was het niet moeilijk om te weten wie dat was.

Ze ging wat langzamer lopen, niet alleen om af te koelen maar ook om langer van de stilte te genieten. Vaak nam ze 's ochtends Lucy mee, de hond van haar broer, maar dit keer was ze in haar eentje naar buiten geglipt.

Alleen zijn was ook iets wat ze het fijnst vond.

En ze wilde haar gedachten op een rijtje zetten. Er was heel wat om over na te denken. Er waren dingen waarover ze niet wilde nadenken, dus stopte ze die ergernissen en problemen voorlopig even weg. Wat wel moest gebeuren, was niet direct een probleem. Iets dat je gelukkig maakte, kon je geen probleem noemen.

Haar broer was net terug van zijn huwelijksreis, en ze was enorm blij te zien hoe gelukkig hij en Nell waren. Na alles wat ze hadden doorgeemaakt, en wat het bijna had gekost, stemde het haar tevreden om te zien hoe ze zich in het huis hadden genesteld waarin zij en Zack waren opgegroeid.

En de laatste paar maanden, al vanaf de zomer toen Nell op het eiland haar vlucht voor de angst had beëindigd, waren ze echte vrienden geworden. Het was heerlijk om te zien hoe Nell was opgebloeid en sterker was geworden.

Maar genoeg gezwijmeld, dacht Ripley. Niet dat er helemaal geen vuiltje meer aan de lucht was. En dat vuiltje heette Ripley Karen Todd.

Het hoorde gewoon niet dat pasgetrouwden hun liefdesnestje met de zuster van de bruidegom moesten delen.

Voor de bruiloft had ze er nooit over nagedacht, en zelfs daarna, toen

ze hen had uitgewuifd voor een weekje Bermuda, had ze het niet begrepen.

Maar toen ze terugkwamen, knuffelig en nog helemaal in de wolken van de huwelijksreis, was het haar volkomen duidelijk geworden.

Pasgetrouwen hoorden alleen te zijn. Ze konden moeilijk heftig en spontaan sex hebben op de vloer van de woonkamer als zij elk moment van de dag of de nacht binnen kon vallen.

Niet dat een van beiden er iets over had gezegd. Dat zouden ze nooit doen. Die twee konden net zo goed een insigne van verdienste op hun borst dragen met 'wij zijn aardige mensen'. Dat zouden ze háár nooit op de borst spelden, dacht Ripley.

Ze bleef staan en steunde op de opgestapelde rotsen aan het uiteinde van het strand om haar kuit, hamstrings en dijbeenspieren te rekken.

Ze was slank en soepel als een jonge tijger. Ze was er trots op, en trots op het feit dat ze haar lijf volledig onder controle had. Toen ze zich vanuit haar middel vooroverboog, viel de skimuts die ze had opgezet in het zand, waardoor het haar dat de kleur had van gelakt eikenhout, vrij omlaag viel.

Ze droeg het lang omdat ze het dan niet zo vaak in model hoefde te laten knippen. Nog iets dat ze onder controle had.

Ze had felle, donkergroene ogen. Wanneer ze in de stemming was, gebruikte ze wel eens wat mascara en oogschaduw. Na langdurig overleg was ze tot de slotsom gekomen dat haar ogen het beste deel van haar gezicht uitmaakten, want verder bestond het uit allerlei trekken en hoekige lijnen die niet bij elkaar pasten.

Ze had een lichte overbeet omdat ze een gruwelijke hekel had gehad aan een beugel. En ze had het brede voorhoofd en de bijna horizontale wenkbrauwen van de Ripley-kant van haar familie.

Niemand zou háár ervan beschuldigen dat ze mooi was. Dat was een veel te lief woord – ze zouden haar er sowieso mee beledigen. Ze hoorde liever dat ze een sterk en sexy gezicht had. Het soort gezicht dat mannen kon aantrekken. Wanneer ze ervoor in de stemming was.

Wat ze al in geen maanden meer was geweest, dacht ze peinzend.

Dat was voor een deel toe te schrijven aan de trouwplannen, de vakantieplannen en de tijd die ze had besteed aan het helpen van Zack en Nell om alle wettelijke voetangels en klemmen te ontwarren zodat ze konden gaan trouwen. En voor een deel, moest ze toegeven, aan haar eigen gevoel van onbehagen en ergernis die na Halloween waren blijven hangen, omdat ze toen alle zakken aan haar lijf had opengescheurd die ze jaren geleden opzettelijk had dichtgemaakt.

Niks aan te doen, dacht ze nu. Ze had gedaan wat moest gebeuren. Maar ze was niet van plan om dat toneelstukje nog eens op te voeren. Hoeveel koele, gemaakte lachjes en blikken Mia Devlin haar ook toewierp.

De gedachte aan Mia bracht Ripley meteen weer op haar probleem terug.

Mia bezat een leegstaande cottage aan de rand van het bos. Nell had die gehuurd, maar was verhuisd toen ze met Zack was getrouwd. Hoe vreselijk Ripley het ook vond met Mia te moeten onderhandelen, zelfs als het puur zakelijk was, de gele cottage vormde de perfecte oplossing.

Het was een klein huis, afgelegen en eenvoudig.

Het was gewoon verstandig, besloot Ripley waarna ze de uitgesleten houten trap op liep die vanaf het strand zigzaggend naar het huis klom. Het was irritant, maar het was wel praktisch. Toch zou het geen kwaad kunnen als ze een paar dagen de tijd nam, en hier en daar liet vallen dat ze ergens een huis wilde huren. Wie weet zou haar zomaar iets in de schoot vallen, iets dat niet van Mia was.

Opgevrolijkt door die mogelijkheid sprong ze met een paar treden tegelijk de trap op en rende vervolgens naar de achterveranda.

Nell zou al aan het bakken zijn, wist ze, en ze wist ook zeker dat het in de keuken hemels zou ruiken. Het grootste voordeel was dat ze niet zelf op jacht hoefde naar haar ontbijt. Dat zou gewoon klaarstaan. Zalig, verrukkelijk en klaar terwijl u wacht.

Toen ze de deurknop wilde pakken, zag ze Zack en Nell door de ruit. Ze waren in elkaar verstrengeld. Het deed haar aan klimop om een vlaggenmast denken. Ze gingen helemaal in elkaar op.

‘O, jongens.’

Ze liet haar adem sissend ontsnappen, liep een eindje terug en kwam toen stampend als een paard en fluitend de veranda weer op. Het zou hen de tijd geven om zich van elkaar los te pellen. Dat hoopte ze tenminste.

Maar het loste haar andere probleem niet op. Ze zou uiteindelijk toch met Mia in onderhandeling moeten.



Ze zou op de onverschillige toer gaan, want Ripley was ervan overtuigd dat als Mia wist dat ze echt graag de gele cottage zou willen hebben, ze zou weigeren die aan haar te verhuren.

Dat mens was ook zo verrekte tegenstrijdig.

De beste manier om het voor elkaar te krijgen was natuurlijk om Nell te vragen voor haar te bemiddelen. Mia had een zwak plekje voor Nell. Maar het idee om iemand anders een weg voor haar te laten banen stond haar tegen. Ze zou gewoon Mia's boekwinkel binnenlopen zoals ze bijna elke dag had gedaan sinds Nell voor het café op de bovenverdieping was gaan koken en bakken.

Op die manier kon ze in een klap een goeie lunch en een nieuw onderkomen bemachtigen.

Ze liep met flinke pas door High Street, meer omdat ze de zaak achter de rug wilde hebben dan omdat er een harde wind was opgestoken. Die trok speels aan de lange, rechte paardenstaart die ze zoals gewoonlijk door de opening aan de achterkant van haar honkbalpetje had getrokken.

Toen ze bij Café Boek kwam, bleef ze even met opeengeklemd lippen staan.

Mia had de etalage veranderd. Een voetenbankje met kwastjes, een zachte, donkerrode doek en een paar hoge kandelaars met dikke rode kaarsen stonden zo op het oog lukraak tussen stapeltjes boeken in. Ze wist dat Mia nooit iets lukraak deed, en Ripley moest toegeven dat er een sfeer van uitnodigende, warme huiselijkheid van afstraalde. En het was sexy, op een subtiele manier – op een heel subtiele manier.

Het is buiten koud, zei de etalage. Kom binnen en koop een paar boeken om mee naar huis te nemen en er lekker mee in een stoel weg te zakken.

Wat ze ook van Mia kon zeggen – en dat was heel wat – die vrouw kende de kneepjes van haar vak.

Ze liep naar binnen, kwam in de warmte en deed automatisch haar sjaal af. De diepblauwe planken stonden vol boeken, netjes opgesteld zoals je thuis deed. In glazen vitrines stonden mooie sieraadjes en intrigerende stofvangers. In de haard brandde een laag vuur met gouden vlammen, en een tweede doek, blauw dit keer, was artistiek over een van de diepe stoelen gegooid waarin je lekker kon wegzinken.

Ja, dacht ze, Mia kent haar zaakjes.

En dat was niet alles. Op andere planken stonden kaarsen in alle vormen en maten. Diepe schalen zaten vol gladgeslepen kiezels en kristallen. Daartussen waren hier en daar kleurige dozen met tarotkaarten en runenstenen neergezet.

Alles even subtiel, zag Ripley met een frons. Mia maakte geen reclame voor het feit dat de zaak het eigendom was van een heks, maar ze deed ook geen moeite het te verbergen. Ripley kon zich voorstellen dat de nieuws-